

om det, som her forlanges, med de Inkvisitionsmidler, der staa til deres Raadighed, og som vi ikke kunne ønske, og som intet Menneske vil falde paa at ønske skulde kunne udvides til Inkquisition i Hjemmene. Det maa blive en ren Tilfældighed, om et saadant Forhold bliver bekendt; det vil indtræde, som altid er en stor Mislighed ved en hvilken som helst Straffebestemmelse, at Tilfældet spiller den væsentligste Rolle ved Opdagelsen, hvorved forvoldes stor Ulighed. Og stor Uretfærdighed bliver Resultatet, thi Uretfærdighed vil Resultatet altid blive af enhver Bestemmelse, som kun paa en saa springende og tilfældig Maade kan effektueres.

Vil man nu endelig bortse herfra i Kraft af den Opfattelse, som jeg i øvrigt fuldstændig respekterer; at det moralske er det vigtigste, og at alle andre Hensyn maa træde tilbage for det, saa at man siger: Princippet er dog rigtigt i denne Lov, og man bør derfor gaa over til denne Systemforandring, saa vil jeg dog henstille, blandt mange andre mere tekniske Bemærkninger, der kunde være Anledning til at gøre, at man dog noget ændrer Bestemmelsen i § 1. Saaledes som den her er affattet, rækker den nemlig langt videre end Formaalet. Formaalet er nemlig det at bekæmpe Prostitutionen, d. v. s. at bekæmpe det Forhold, at en Kvinde falbyder sig i Flæng, eller hvad dermed staa i Klasse, men § 1 rammer efter Ordene ogsaa de mange andre, naturligvis ogsaa usædelige, Forhold, som kunne foreligge mellem Mand og Kvinde, uden at der er Tale om en Falbyden fra Kvindens Side, Forbindelser, som ganske vist ere dadelværdige, men dog mere eller mindre undskyldelige, Forhold til en bestemt Person, som himmelvidt ere at skelne fra den almindelige Falbyden af Legemet. Det kan dog ikke antages at være Meningen at strække Straffebestemmelsen saa vidt, at den rammer alle disse løsagtige Forhold. Ganske vist maa det erkendes, at et saadant Forhold er usædeligt, men Usædelighedens Grad er dog saa langt ringere, at den offentlige Mening vel ikke engang vilde billige, at man nu, et Aarhundrede, ja halvandet Aarhundrede, efter at man har ophævet Straffen for Løsagtighed, saaledes i Almindelighed nu vil genindføre den. Jeg tror, at der vil Staten komme langt ud over de Grænser, den bør og maa drage for sin altid begrænsede Virksomhed, og det endnu mere, naar disse Ord: „Den, som helt eller delvist ernærer sig ved løsagtigt Levned“ skulle forstaa

paa den Maade, som Ordene nærmest tilsige, nemlig saaledes, at ikke blot den, som helt, men ogsaa den, som delvis ernærer sig ved Utugt, falder ind derunder. Denne Bestemmelse rækker jo langt, langt ud over Prostitutionen og ind paa Forhold, hvor det ganske vist vilde være meget lidt ønskeligt, om Staten blandede sig ind med sin straffende Haand. Jeg antager, ja, jeg tør næsten sige det med Sikkerhed, at Bestemmelsens virkelige Mening ikke er denne, men saa maa den sikkert undergaa en Forandring. Thi det kan jo i alt Fald ikke være Meningen, at Tvangsarbejde skal anvendes paa alle Kvinder, som indlade sig i et saadant usædeligt Forhold, skal anvendes paa en Kvinde, som maaske næsten fuldstændig ernærer sig ved et hæderligt Arbejde ved Siden af, at hun modtager noget af en Elsker. Det kan vel ikke være Meningen, at man vil ramme en saadan Kvinde med Tvangsarbejde; det maa vistnok være Tanken, at der her kun sigtes til de prostituerede Kvinder. Men saa maa Bestemmelsen forandres saaledes, at man ikke kan lægge en anden Forstaaelse ind i Udtrykkene. Dette er nu en mere teknisk Indvending ud fra det Standpunkt, som Lovforslaget indtager — et Standpunkt, som jeg ikke deler — og jeg vil altsaa henstille til dem, som dele Lovforslagets Hovedsynspunkt, at foretage en Rettelse her.

Der er forskellige andre Bestemmelser, som jeg kunde gøre Bemærkning til, men dem skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa her, thi vi kunne jo i Udvalget faa Lejlighed til at fremdrage de Punkter, som paa lignende Maade frembyde Betænkeligheder selv for dem, der staa paa Lovforslagets Standpunkt, og der kunde disse Misligheder ved Lovforslaget blive rettede. Kun et Punkt kunde jeg endnu ønske at fremdrage. Det er mig ikke klart, hvorledes Lovforslaget, hvis det bliver til Lov, skal virke i Forhold til dem, der ikke tidligere ere straffede; jeg forstaaer ikke rigtig, hvilken tilbagevirkende Kraft Lovforslaget faar. Særlig i § 2 synes det mig ikke at være klart udtrykt, hvad Resultatet bliver i denne Henseende.

Jeg skal, som sagt, ikke fordybe mig nærmere i Lovforslaget, men blot udtale som min Mening, at det vil være uheldigt at forlade det Standpunkt, hvorpaa den gældende Lovgivning staaer. Jeg vil ikke kunne slutte mig til en saadan Principforandring, men maa langt foretrække at henstille, om man ikke burde arbejde paa at ændre Loven af 10. April 1874 saa-